

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa J. López Bernagós)

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga.
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Sinceritat

Hauriem d'ésser sincers fins a l'obsccenitat.

L'obsccenitat és una forma de sinceritat. Forma inferior, si es vol, però manifestació de sinceritat al cap i a la fi.

La sinceritat és l'obsccenitat de la intel·ligència i de la consciència.

Obscc, literalment, significa ço que és fora d'escena. I d'un home diem que és obscc quan ensenya allò que tothom tapa i porta amagat: idees, sentiments, passions, accions, zones o paratges del seu cós.

I bé. Nosaltres som partidaris de treure-ho tot al sol i a l'aire.

Hi ha moltes coses que passen per lletges que no ho són pas, que amb un bany, una dutxa, una irrigació, una mica d'aigua clara deixarien d'ésser-ho, de lletges i vergonyoses.

El mateix succeiria amb no pocs sentiments que són al cor de tothom, però que ningú no gosa dir. Posats en circulació per un orador eloqüent o una ploma valenta, resulta després, en veure'ls triomfar al carrer i als periòdics, que no hi ha ningú que no exclami: "—Ja ho deia, jo".

—Ja ho deia, vostè, però no ens n'adonàvem — podríem replicar a aquests vius morts. — Es veu que ho deia molt baixet, tan baixet, que ni el coll de la seva camisa ho sentia.

Parlar així, a mitja veu, no té cap mèrit. Hem de parlar més alt. S'ha de parlar clar i net. S'ha de proclamar la veritat amb noblesa, amb franquesa, amb audàcia, arriscant en la seva afirmació, en la seva defensa, tot el que sigui necessari.

Això ens proporcionarà sovint despeses, disgustos, persecucions.

Ens valdrà el qualificatiu d'impolític, potser el de mal educats i grollers i tot. Qui sap si també el de pocavergonyes o cínics.

No hi fa res. Els adjectius fereixen, fan mal, però no maten. *Vita hominis militia est.* Amb uniforme o sense, tots som soldats. I a la guerra com a la guerra.

La lluita per la veritat té el seu martirologi. La guerra de la raó i de la justícia és cruenta, encara que moltes vegades no es vegi la sang.

L'heroisme de la sinceritat no és enlluernador, no apareix amb una constel·lació de creus i medalles al pit. Per això, però, no és menys alt i gloriós.

Després, llavors, no es tracta de profits i de llores i vanitats.

La sinceritat és un deure, i l'hem de complir, sigui agradable o no.

Es una obligació que tenim amb nosaltres mateixos i amb els de més enllà.

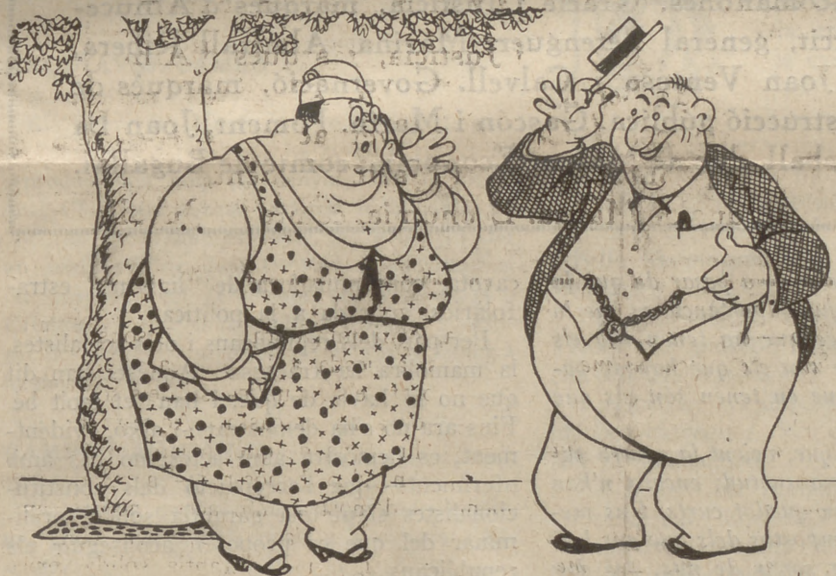
El poble té dret a la veritat, a la llum de

la nostra intel·ligència i a l'amor del nostre cor; i negar-li el que és ben seu, és robar-lo.

Ningú no voldrà ésser avar d'aqueixa riquesa, matar de fam i set els necessitats i mancats de tot, robar al poble i als pobres,

ésser un lladre guardant exclusivament per ell el que és del comú, ésser un assassí crucificant a Crist en la pròpia consciència.

ANGEL SAMBLANCAT

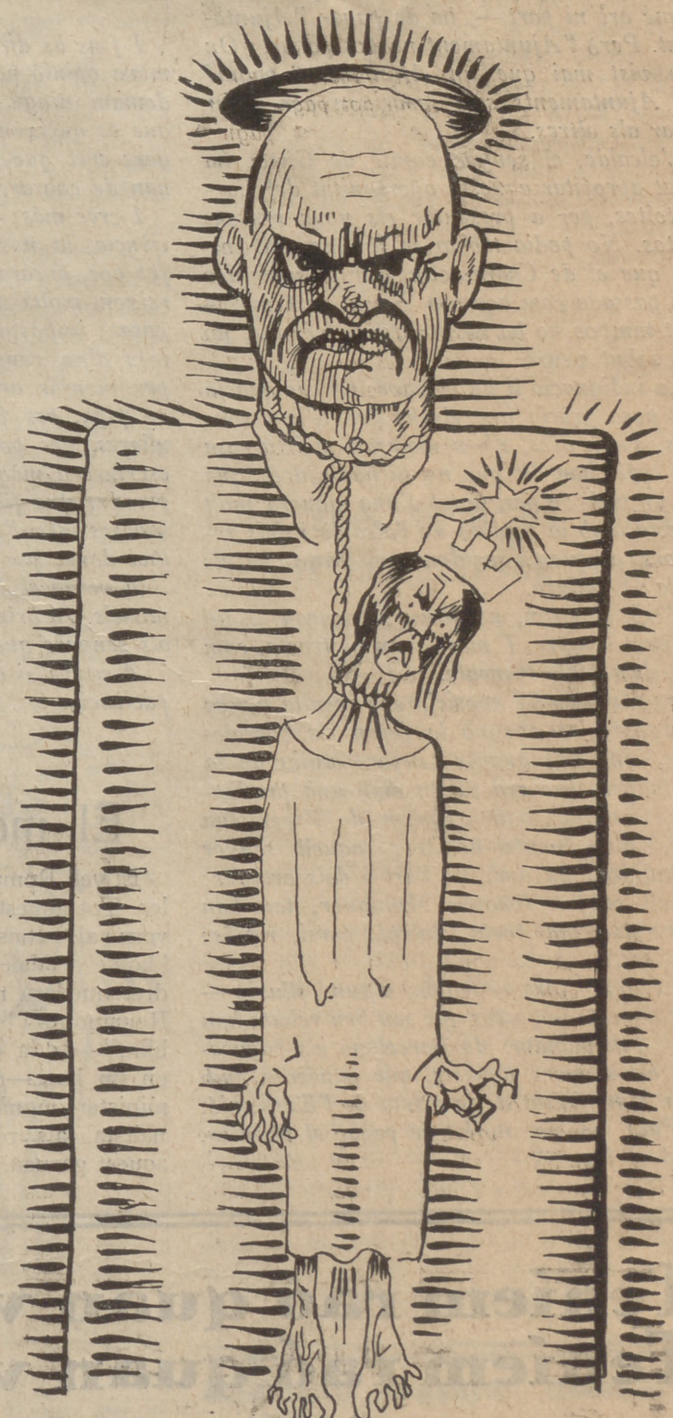
Qui parla!...

—Fa una hora que espero un taxi.
—Vostè el que necessita és un gran camió.

—Mira que menysprear una cartera de ministre!
—Qui la pogués arreplegar!

Aquest número ha passat per la censura governativa

Mussolini diu: Tota la nació està lligada en mi.

INTENCIONS

NO HO HAN SABUT FER

Jo no sóc home que llegeixi diaris, cosa que desespera alguns amics meus. Però és que, cada dia més — i d'això no en tenen pas la culpa els periodistes —, la lectura dels diaris em produeix un avoriment, un tedi, un fàstic invencibles. A més a més, em fa l'efecte que, avui, la lectura dels diaris sols pot interessar als qui tenen baixos apetits, baixos interessos en el món de la política: la direcció d'un periòdic, l'acta de diputat, la tinència d'alcaldia, qualsevol concessió, qualsevol negoci brut. Els diaris s'escriuen per a aquesta gent, que és una gent sense imaginació. I per afalagar la vanitat de vius i morts d'una manera ridícula.

Jo tinc massa feina a llegir llibres — a casa, n'entra un promig diari de tres o quatre —, i això em priva de llegir diaris. Es per això que, manies vegades, no sé el que passa. Però és que el que passa fa tant fàstic, que és millor no saber-ho.

Naturalment, aquests impostos que ens ha portat de Madrid el senyor comte de Güell, alcalde providencial i divertidíssim de Barcelona, no els podia ignorar. I cal que els aprofiti per a fer-ne el degut comentari.

Hem de pensar que aquests pressupostos no els ha portat el comte de Güell per a lluir-se, per a destacar la seva actuació d'alcalde de Barcelona, és a dir: per a passar a la Història. Sense aquests pressupostos, també hi hauria passat. Els seus molts mèrits d'alcalde le'n fan mereixedor.

Si no vaig equivocat, Barcelona haurà de

Catalunya? Espanya? Monarquia!

CAMBÓ.

sosfrir, durant trenta-quatre anys, les conseqüències d'haver celebrat una Exposició... en la qual no podien entrar els barcelonins si no pagaven, i en la qual, avui que, sortosament, ja és closa, hi entren amb restriccions. Si no paga Barcelona — que no hi tingué art ni part —, ha de pagar l'Ajuntament. Però l'Ajuntament no pot pagar. ¿On s'ha vist mai que un Ajuntament pagui? Els Ajuntaments sols serveixen per a fer pagar als altres.

L'alcalde, el senyor comte de Güell, ha sabut aprofitar aquesta oportunitat del Carnestoltes, per a presentar els nous pressupostos. No podia trobar-se un moment millor que el de Carnestoltes per a jugar-nos una passada com aquesta. És un gest que la gent tampoc no ha sabut agrair. I és que no l'ha sabut veure.

La indignació li ho privava. La indignació i la poca gràcia que els ha fet. S'han sorprès, s'han ofès, s'han molestat molt a casa i al cafè, han dit que no hi havia dret, que era un abus; s'han posat d'una manera molt directa amb la família de l'alcalde i dels regidors, d'aquests regidors que fan bons els de la Dictadura.

Però pagaran, no temin; pagaran. Aquí paguem sempre. I més, quan es tracta, com ara, dels plats trencats.

Es clar que l'Exposició ens resulta massa cara; és clar que no la feren els barcelonins, sinó uns quants senyors amics de la Dictadura, que ara callen amb una prudència envejable: aquell senyor de Viver, tan amic d'encimentar-ho tot; aquell senyor Plandiura, tan amic de l'art i dels artistes; aquell senyor Joaquín Montaner, tan bon secretari com poeta dolent, cursi, rípiós; etc., etc.

El lògic fóra — segons alguns illusos — que aquests impostos que tan ben rebuts han estat pels regidors de Barcelona els paguessin els senyors aquests, que gaudiren amb tota tranquil·litat de la rifeta de l'Exposició.

Però, no, no: no'ha de pagar el pecador, sinó el just.

Ja està tot solucionat

Hem passat unes hores d'angúnia. La tranquil·litat era en l'aire. Havia caigut el govern del general Berenguer.

Què passaria amb la caiguda del govern Berenguer? Qui vindria després de Berenguer? Qui s'encarregaria de fer-nos feliços?

Hi havien reunions i reunions i més reunions. Romanones, Sánchez Guerra, Garcia Prieto, molts i molts altres, feien manifestacions. D'aquestes manifestacions cal destacar-ne les d'Ossorio i Gallardo. Cambó ha tornat a llençar unes quantes notes al vent... que s'ha endut el vent.

Primerament es pensà en Sánchez Guerra per a portar la solució mes feliç de la crisi. Sembla que Sánchez Guerra, però, no ha tingut sort.

Després hom pensà en Melquíades Alvarez. Però a Melquíades Alvarez li ha passat tres quartos del mateix: tampoc hi ha pogut fer res.

El dimarts a la nit, i la matinada del dimecres, la vida política espanyola en els sectors de poble i classe mitja tenia 41 graus de febre: comentaris de comentaris; constitucionalistes, monàrquics, republicans; Fernando de los Ríos, Alcalà Zamora, Ortega i Gasset, altra vegada Sánchez Guerra, altra vegada Romanones.

Per fi, el dimecres a la nit, els venedors de diaris cridaven: La solució de la crisi! El nou govern!

Ja estàvem salvats! Ja podíem estar tranquils! Ja teníem ministeri.

Aquest:

Presidència, capità general Joan Baptista Aznar. Estat, comte de Romanones. Gràcia i Justícia, marquès d'Alhucemas. Exèrcit, general Berenguer. Marina, Almirall Ribera. Finances, Joan Ventosa i Calvell. Governació, marquès de Hoyos. Instrucció pública, Gascón i Marín. Foment, Joan La Cierva. Treball, duc de Maura. Economia, comte de Bugallal.

I fins us diré que jo — a pesar de que la meua opinió no tingui importància ni me la demani ningú — crec que no tenen raó els que es queixen, que són els que han de pagar; crec que els que en tenen són els que han de cobrar.

I crec més: crec que, veient la nostra paciència, la nostra mansuetud, encara n'han fet poc, encara s'han quedat curts. Ens mereixem molts més impostos dels que ens han posat: impostos per sortir de nits, per dur més d'un rengle de botons a l'americana, per menjar arròs el diumenge, per fumar en pipa, per fumar sense pipa, per portar ulleres, per portar ploma estilogràfica, per escriure a màquina, per menjar pa del dia, per dur una flor al trauc, per fer-se cirar les sabates més d'una vegada al mes, per mirar una dona, per esternudar, per sospirar...

A veure el dia que es decideixen a posar-nos-els. Jo brindo aquesta idea graciosament als senyors que tan aficionats són a cobrar.

A veure si així, d'una vegada, acabem la paciència.

Lluís CAPDEVILA

El moment polític

El vell Romanones és un murri de set soles. Tot aquest tripijoc de fer oferir el govern als constitucionalistes, presidits per l'home de València — el qual, si ara no guixa dret quedarà molt més desprestigiat que el Romanones i l'Alhucemas — i la pensada "sublim" — de la categoria d'aquelles del pegat en un banc — d'anar a oferir carteres d'un ministeri monàrquic, per bé que constitucionalista, als republicans, és suggerida per aquest garneu, coix, sorneguer, autèntica al-

cavota, conjuminadora de "liaisons" estrafolàries, aplicada a la política.

Per part dels republicans i dels socialistes, la maniobra ha fracassat. Aquests han dit que no hi havia de què, i han fet molt bé. Fins ara no s'ha demostrat — i això, evidentment, es demostra amb actes, no pas amb oferiments — que l'acceptació dels constitucionalistes sigui una garantia sòlida, preliminar del que es proposen aconseguir els republicans.

El senyor Ossorio, el qual, per ara, no s'ha declarat republicà, ha dit que el que

Catalunya? Espanya? Monarquia!

CAMBÓ.

calia, primer que tot, era l'abdicació. Després ja parlarien de lo altre. I lo altre, suposem, són les constituents i la conseqüent discussió de la forma de governar que ens interessa.

Ningú no pot dir que els propòsits dels constitucionalistes no siguin sincers. Tampoc no pot dir ningú el contrari. Fins ara, el senyor Sánchez-Guerra ha demostrat que era un home recte. Una cosa, però, és la sinceritat o la rectitud d'un home en un cas concret, i una altra molt diferent el pes de les circumstàncies polítiques del país, les quals — i això ningú no ho negarà — poden ésser aprofitades amb habilitat per a fer-les desviar en un sentit determinat. El difunt govern Berenguer no féu altra cosa; i d'això que féu se'n diu vulgarment "tirar aigua al seu molí".

A l'hora que escrivim aquestes ratlles

malda per formar govern Melquíades Alvarez, com a successor d'En Sánchez-Guerra. I bé. Ve a ésser el mateix.

El fet és el següent: Que si els constitucionalistes arriben a formar govern, l'actuació passada llur els obliga a seguir el camí recte.

Han d'anar de dret a unes constituents. Si no ho aconsegueixen i s'apodera del govern En Romanones, i l'ajuden En Cambó i l'altre, el remei, des del punt de vista de l'estabilitat política del país, serà pitjor que la malaltia.

Perquè el moment actual no és propici al subterfugi. Es d'investir de dret el problema. I de problema, només n'hi ha un, a resoldre. No cal pas dir quin, perquè tot-hom se'l sap de memòria i fins direm que espera amb ànsia i una secreta alegria el moment de la solució.

JOSEPET DE SANT CELONI

Estem de sort

En una de les darreres notes lliurades a la Premsa, Cambó, l'home que no és d'avui, ni de demà, ni — per lo vist — de demà passat, ha dit clarament que Espanya és una nació privilegiada.

No som dels que hem combatut l'ex-ministre despiadadament. Moltes vegades hem reconegut els seus mèrits. Si li hem tret els drapets al sol des de les nostres columnes, ha estat en ocasions que la seva gestió no ens ha semblat adient amb la causa que un dia semblava defensar. Amb la publicació de les darreres notes, Cambó ha volgut demostrar que, tot i estant al marge de la situació, intervenia en ella ben directament. Ja fa una colla d'anys que el veiem

Catalunya? Espanya? Monarquia!

CAMBÓ.

sortir de trasantó amb notes, llibres, declaracions, en els moments àlgids de la política nacional. Cambó, que es creu un estel atalaiant per tota la nació hispànica, en oportunitats de trontoll, fixa posicions i vol marcar el camí a seguir pel bon governament. Però, algunes vegades s'equivoca, i altres, creient-se escoltat per un nucli numeros, no veu que els qui el llegeixen, qui accepten les seves teories, són els quatre que pensen com ell, i ningú més.

La nota a què ens referim en començar aquestes ratlles, ens atorga, una vegada més, la raó. Qui creurà les paraules gratuïtes de Cambó? Qui, que no sigui de la colla dels seus servidors, aduladors, s'empassarà les manifestacions de privilegi que dedica a Espanya? Ni socialment ni en finances, estem bé. No cal parlar de treball, producció i llibertat. Deixem de banda la disciplina militar i civil, perquè sols la poden garantir amb el fuet a la mà.

Què tenim, doncs, de tan excellent?

Cambó no desconeix, com a bon polític, que l'obrer nostre és continuament menyspreat. Cambó sap que el Ministeri de Finances és, a Espanya, de molts anys ençà, un interrogant que voleia sobre el cap dels súbdits tots. Cambó no ignora que la indústria treballa poc, que el comerç no té una pesseta, que la producció nacional és un mite, que la llibertat és un nom de l'Acadèmia de la llengua, i res més.

Cambó sap aquestes coses i moltes més que nosaltres sols coneixem superficialment. Les sap i té l'obligació de saber-les com a polític, com a conseller, com a milionari. Però que no vulgui fer-nos passar gat per llebre dient-nos que estem tan bé i que fem mem els gossos amb llonganisses. Això, no. Perquè si Cambó, conscient del que diu, ignorés aquest seguit de privilegis, valdria la pena que baixés d'aquell desè pis de la Via Laietana i passés els ulls per vora terra. Veuria tota la misèria que existeix en la nació que, segons ell, està més de sort, i que s'arrossega, desparracada, pel terrer.

DOMÈNEC DIUMENGE

**Teníem raó quan vàrem dir que no hi hauria eleccions.-
Teníem raó quan vàrem dir que l'abstencionisme era un acte revolucionari.**

Llegim:
"La nota de l'Alba ha contrariat al Govern."
I afegim:
Tant li fa!

"—Hi ha govern?"
I ha contestat el senyor Bergamín:
"—I és clar que n'hi ha! I per a quinze o
vint nacions podria sortir govern!"
I després encara ens queixarem!

QUI ELS ENTÉN?

Els Sindicats lliures protestaren de què vo-
tessin pocs dependents en les eleccions de les
Comissions Mixtes.
I ells no varen cansar-se de posar entrebanes
perquè votés ben poca gent.
No els entendrem mai, aquests senyors.

VAJA!

Hom diu que podria molt ben ésser que
Vallès i Pujals, el divertidíssim autor (?) d'"E-
logi de Catalunya", tornés a ésser president
de la Diputació.

Vaja!

ALTRA VEGADA?

Un diari ha denunciat que a la Presó Model
tornen a ésser objecte de mals tractes els nos-
tres reclusos.
El director de la presó té la paraula, i ce-
lebrariem no es tornés mut.

JA TENIM MINISTERI

I no es podrà dir que el nou govern no té
una composició brillant.
Gairebé tots els ministres que el formen ten-
nen algun títol aristocràtic.

Un dels pocs que no el tenen, però, és el
ministre català, senyor Ventosa. I quin mal
efecte que produeix, això de senyor Ventosa,
al costat de tants noms sonors i enfàtics de
comtes, marquesos i fins de duos!...

Que, en prova de la seva adhesió i fidelitat
al règim, no li podria ésser concedit algun títol
que el mudés una mica?

Encara que fos un títol modest, com per
exemple, el de baró.

Què? No trobeu que estaria bé, el títol de
baró, per a un ministre?

UNA FRASE

Aquell: "Usted no tiene derecho ni a ha-
blar", l'hauríem de poder aplicar viceversa.
Que en fariem callar, de males llengües!

MAQUIAVEL-CAMBÓ

El "Diari del Migdia" — o el diariet, com
ja l'anomena tothom — ha tingut l'encert de
reproduir una nota del senyor Cambó, en la
qual s'hi troba aquest paràgraf inoblidable:

"...jo, governant espanyol, no solament per
un sentiment de lleialtat, sinó també amb el
ple convenciment de prestar un gran servei a
Catalunya, seria inexorable a corregir i casti-
gar les desviacions deslleials que a Catalunya
haguessin sorgit".

SEMBLA MENTIDA

Encara surt "La Razón".
Encara surt "El Diario de Barcelona".
Encara surt "El Liberal".
Sembla mentida que encara puguin sortir
certes coses!

CAMBÓ-MAQUIAVEL

No trobeu que és d'un refinat maquiavelis-
me, posar el senyor Ventosa a la cartera d'Hi-
senda?

Així, si l'Estat no ajuda d'una manera digna
l'Ajuntament de Barcelona a suportar les càr-
regues de l'Exposició, els espanyols podran fer
constar que ha estat un espanyol-català qui els
ha tancat la caixa.

DESAGRAÏMENT

El canonge Montagut ha escrit un llibre que
es titula "Los errores de la Dictadura".
Home, val la pena d'ésser un xic més agrait!

LA MONEDA DE MODA

Es la de la ciutat del Vaticà. N'hi ha de ní-
quel, bronze, argent i or. Fan molt bonic.
Llástima que s'hagin oblidat d'una cosa: de
què Jesús era enemic de la moneda i tregué
els canvistes del temple.

**HAN CAIGUT UNES QUANTES NOTES
MÉS**

Han caigut d'aquest núvol negre i carregat
que és Cambó.
Però ara, sortosament, ja ningú no en fa
cas, de les notes de Cambó.

LA GUERRA...

A Janer, en els Monts Gegants, la policia
alemanya ha descobert un mutilat de guerra en
un estat de decadència tal que no era degut
solament a les seves ferides del front.

Els metges l'havien declarat irresponsable, i
els seus pares aprofitaren aquesta irresponsabi-
litat per tancar-lo en una golfa, on a penes li
donaven menjar.

Hi ha encara una cosa més terrible que la
guerra!

TOT CANVIA

Abans tothom volia ésser ministre.
Avui no en vol ésser ningú.

MANQUEN HOMES

Manquen homes, i no se'n troben enlloc.
Si en voleu uns quants, aquí van:
Ramir de Maeztu.
Albiñana.
Joaquim Montaner.
Comte de Figols.
Alfons Sala.
Canonge Montagut.
Baró de Viver.
Comte de Montseny.
Joan Esterlich.
"El Caballero Audaz".
A nosaltres no ens fan cap falta.

EL COMPLEMENT INDISPENSABLE

No fa molt, una actriu bastant coneguda en-
tre nosaltres, ensenyava a l'autor d'una obra
diverses adquisicions que havia fet per estre-
nar-li una comèdia.

L'autor, a cada objecte, feia un gest d'apro-
vació.

—Molt bé! Molt bé!
Al final, però, va preguntar-li:
—I no heu comprat res més?
—Què em falta?
—Una mica de gust... i de talent!

NO VAL A EXAGERAR

Bé, vaja; que la cosa no estava tan mala-
ment com asseguraven!
El senyor Bergamín, en sortir de casa el
senyor Sánchez, ha estat interrogat per un pe-
riodista:

Correu de l'Estranger

**EL TRACTAT DE LATERÀ I L'IM-
PERIALISME FEIXISTA**

Itàlia ha estat celebrat so-
lemnement l'aniversari
del tractat de Laterà,
que, com es recordarà,
fou conclos entre Itàlia
i el papat l'11 de febrer
de 1929.

Aquest tractat, si concedeix al Papa algu-
nes satisfaccions morals, és, sobretot, avan-
tatjós per Itàlia. Es així que ho van com-
prendre els que el van negociar i, actual-
ment, els panegiristes de la política del Duce
no manquen de fer ressortir aquest punt
de vista.

Fins aleshores, les dues Romes, la Roma
pontifical i la Roma reial eren enemigues.
Això creava una situació perillosa per Ità-
lia, car posava una arma entre les mans de
les seves potències rivals.

La qüestió romana era una veritable pla-
ga oberta al flanc d'Itàlia. En primer lloc
afeblia la seva acció internacional. Després,
les diferències amb el Vaticà llevaven a
Itàlia la seva llibertat d'acció religiosa.
Aquesta llibertat ha estat, però, recobrada
després del tractat de Laterà.

I això és cert sobretot pel que fa a l'O-
rient, on Itàlia segueix una política expan-
sionista amb l'ajuda dels religiosos italians,
que hi són cada dia més nombrosos.

Es, doncs, abans que tot, com un instru-
ment del seu imperialisme que Itàlia consi-
dera el tractat de Laterà.

EL DÈFICIT ITALIA

A crisi financiera que pa-
teix Itàlia, i que no és
més que un aspecte de
la crisi econòmica que
la castiga més durament
que als altres països,
s'agreuja cada dia.

Pels sis primers mesos de 1930-1931, el
dèficit és de més de mil milions. Es preveu
que a la fi de l'any econòmic arribarà a dos
mil milions i mig. Les solucions semblen
difícils. Els emprèstits a l'estranger no sem-
blen gaire en saó.

La consolidació forçada dels bons del
Tresor fa gairebé impossible una nova
emissió d'aquests bons.

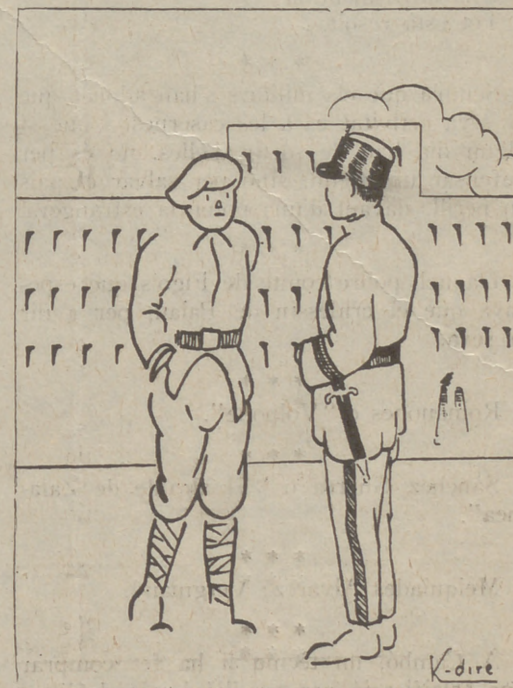
Augmentar els impostos? No cal pensar-
hi. Les càrregues dels contribuents italians
són ja aplanadores.

Es poden fer economies? Impossibile a
l'hora actual, impossible almenys mentre el
règim actual perduri amb les formidables
despeses que comporta l'organització feixis-
ta, la qual obliga a sostenir un doble exèr-
cit: regular i milícia.

Si el feixisme persisteix, doncs, a des-
pendre enormes sumes per al seu exèrcit, la
seva marina, la seva aviació, podria molt
ben ésser que l'Estat acabés en la fallida.

Aquesta és l'opinió dels mateixos homes
d'affers feixistes.

¿No és un seriós advertiment?

—¿T'agrada la vida del sorge?
—Mai no he estat tan bé. D'ençà que hi
sóc, que menjo sense treballar...

OBRA DE GRAN INTERÉS

FERMÍ GALÁN

**NUEVA
CREACIÓN**

Un volum en 8.ª Pessetes 3

El Casal de la dependència

Per fi, el 13 de febrer de 1930, va res-
tituir-se a la Junta legítima del "Centre Au-
tonomista de Dependents del Comerç i de
la Indústria" el seu Casal. Ahir va fer vuit
dies, acompanyats dels dos interventors no-
menats pel Govern, entraven altra vegada
a casa seva els individus de la Junta des-
tituïda per Primo de Rivera. No hi eren
tots; en mancaven dos que la mort els ha
privat de veure altre cop el "Centre" en
poder dels dependents de Catalunya.

Fetes les primeres diligències d'arqueig i
comprovació d'algunes coses, els antics so-
cis, ben oportunament, han tancat l'entitat
per a reorganitzar-la novament. La tasca
serà feixuga i, a pesar de tot, creiem que
ben aviat podrà reobrir les portes el "Cen-
tre", posant totes les dependències a dis-
posició dels socis.

**Catalunya? Espanya? Monarquia!
CAMBÓ.**

Cal ara que els dirigents no s'adormin en
els llorers conquerits, i es vagi tot seguit
a un sanejament total de la casa. Allà hi ha
molta cosa que put, i s'ha de desinfectar.
Una de les coses que primer interessin,
és l'obertura del "Dispensari mèdic", per
a facilitar als socis de Socors Mutus la vi-
sita pels metges. I revisió, molta revisió,
amb justícia, de l'actitud adoptada pels so-
cis entrats d'ençà que la Junta de dictadors
remenava les cireres. No fos cas que aquests
senyors es diguessin socis, i no haguessin
pagat una sola pesseta... però que ens ha-
guessin deixat sense camisa.

La nostra coral felicitació als veritables
socis i a la Junta legítima. El fatidic 13,
l'hauré d'estimar un xic, d'avui endavant.

JORDI MAS

**Un bisbe catòlic es conver-
teix al protestantisme**

RESULTAT D'UNA VISITA A ROMA

Publica *The Christian World*, de Nord-
amèrica, que suara tingué efecte la conver-
sió al protestantisme d'un bisbe de la Es-
glésia Romana. El doctor Juli Garrett qui
havia estat consagrat, en 1924, bisbe de l'Es-
glésia Romana a Cochabamba (Bolívia), ha
estat admès en el ministeri de l'Església
Protestant Metodista Episcopal dels Estats
Units. El Dr. Garrett, en una visita que féu
a Roma fa poc més d'un any, va veure tals
coses, que el feren dubtar de la legitimitat
de les pretensions del Papa; i, després d'u-
nes converses amb el Rvd. Walter Lowrie,
aleshores rector de l'Església Episcopal en
aquella ciutat, deixà formalment la Comunió
Romana. Durant els primers deu mesos
de l'any passat, va servir, com en període
de prova, el càrrec de Pastor ajudant de
l'església de Sant Andreu, a Puerto-Rico.

El Dr. Garrett, qui té ara quaranta-dos
anys, és natural de Bolívia, i, per això, és
molt apte per la missió evangèlica en els
pobles de l'Amèrica de parla espanyola.

**Catalunya? Espanya? Monarquia!
CAMBÓ.**

—Pobret! Ha mort abans de veure les eleccions!
—No s'apuri; algú aprofitarà el seu vot...

Espurnes de la setmana

La nota que va donar Cambó, abans de sortir cap a Madrid, és una demostració més de la manca de tacte polític del "leader" regionalista.

Ells, els oportunistes, atacaven els abstencionistes dient-los que anaven a remolc dels de Madrid; que s'havien tornat provincians.

Ells, els oportunistes, en llegir la nota de Santiago Alba i la del comte de Romanones i Alhucemas, també deixaren de participar a les eleccions.

Entre estar d'acord amb l'aristocràcia intel·lectual del país: els Ortega i Gasset, els Marañón, els Pérez de Ayala, els Alcalá Zamora, els Miquel Maura, els Prieto, els "Azorín", o anar a la cua de lo més rebregat de la política espanyola, d'allò que la Dictadura va treure fàcilment del Governament de l'Estat fa set anys, val més la posició decidida i noble dels d'Acció Catalana i dels d'Acció Republicana.

No es pot pas dir que, aquest cop, En Cambó hagi donat una lliçó de política als elements de la I Conferència Nacional Catalana. Aquests li han donat al "leader" del regionalisme.

Quin pobre paper, el de certs ministres que foren llençats a la vindicta pública l'any 1923, i que ara remenen la cua, contents i satisfets de poder tornar a ésser qualque cosa!

Qui no veu la revolució present, no té cap condició de polític.

No ens fa res cap solució. No es tracta d'homes. Es tracta de règim. La pesseta no florirà més fins que canviï el règim. Pobra gent, aquesta que no veu clar aquest problema! Pobra gent!

Aquells que creuen que una reforma de la Constitució és suficient, s'erren de ple. És que l'any 1923, amb una altra Constitució que la present, en la qual fos més limitada la participació reial, no hauria succeït el mateix?

No es tracta de governs. Es tracta de règims.

Seguim els passos de Grècia. Per això estem tranquils.

També llavors hi havia un Venizelos que no es va dir republicà fins a ésser proclamada la República; però ell va ajudar a portar-la i mantenir-la.

El futur és d'aquesta joventut que surt de la Universitat Oficial per ciutadania, i segueix essent alhora estudiant i ciutadana.

Anem decididament cap al triomf del nostre ideal.

Cal tenir fe en tot i a tota hora. Els "fermandismos" han passat de moda. Els governs monàrquics, també.

La virtut principal del nostre país és que tenim seny... fins que deixem de tenir-ne.

Alfonso Sala ha donat senyals de vida. Ha fet unes declaracions que ens han fet l'efecte d'un pet dels d'En Santpere.

Una mentida:
Ja hi ha normalitat.

Una altra mentida:
Tot està resolt.

Sembla que els militars s'han adonat que la seva activitat és a les casernes, i que si algun dia han de sortir d'elles, no és per defensar un règim, sinó per salvar el país en perill, davant d'una potència estrangera.

I aquell pobre comte de Fígols que esperava que el cridessin de Palau, per a dir la seva.

Romanones o "Volpone".

Sánchez Guerra o "El alcalde de Zalamea".

Melquíades Alvarez: Vergniaud.

A Cambó, un tècnic li ha fet comprar una falsificació per 1 milió i mig de liras. Un tècnic.
Com ha baixat, el pare d'Unió Catalana".

Felicitem coralment els senyors:

Cambó	Maynés
Felip Rodés	Estelrich
Bertran i Musitu	Vidal i Guardiola
Duran i Ventosa	Puig de la Bellacasa
Puig i Cadafalch	Ventosa i Calvell
Vallès i Pujals	Casabò
Nadal	Rahola
Batlle	D'Abadal

i altres membres de la "Lliga Regionalista", per l'espantós ridícul en què han quedat en dir-se eleccionistes i tenir que passar-se als abstencionistes davant del gran triomf polític de les esquerres catalanes republicanes reunides.

La vídua del capità García Hernández visita els empresonats

Alcalá Zamora va dir a la vídua de García que no sabia quan hi hauria Corts, però que en les primeres que se celebrin serà un deure primordial resoldre ço que té pendent Espanya amb vostè i aquesta criatura que no s'aparta ni un moment del meu pensament.

La senyora vídua de García Hernández va lliurar al senyor Alcalá Zamora un retrat del capità afusellat a Jaca amb una dedicatòria que diu:

"Su viuda dedica este recuerdo al insigne Alcalá Zamora".

El senyor Zamora va dir que no precisava el retrat per avivar el record de l'heroi, car "aquesta criatura és una preocupació de la meua vida".

PUIGREIG

El qui digui que aquest no és el millor dels mons, podria ésser un idiota de cap a peus; que es prenguin les coses pel cantó que es vulgui, la santíssima trinitat sempre és la mateixa. Vegeu, si no; a Puigreig, ara ens resulta que tenim, en el senyor econom, un contrincant aferrissat de "La Vanguardia". Per a poder fer la p... al senyor Godó, el nostre mossèn ha organitzat un concurs d'esqueles a les fulles dominicals, de les quals ens han dit que en deixa pagar la voluntat de deu pessetes.

Verge santíssima!... Per deu pessetes es pot fins i tot donar una satisfacció al mort, i ensenyar un tou de llana entre els vius. Encara més; en aquestes fulles s'hi anuncien els casaments i les fartaneres de les filles de Maria, i com més se'n paga, més ànimes baixen del cel cap a l'infern de l'economat.

Si Jesucrist pogués veure tanta llana, no es creuria que haguéssim anat tant de temps vestits.

ATZAVARA

CALDES DE MONTBUY

El passat dimecres, dia 11, al local del "Centre Democràtic Progressista" d'aquesta vila, es reuní, a la seva biblioteca, un número d'homes, per parlar i comentar aquesta data memorable, que tots els republicans hauríem de celebrar.

D'entre els parlaments dels companys, fou el senyor Piqueres qui ens féu una definició justa de com i de quina manera va proclamar-se a Espanya la República l'11 de febrer de l'any 1873.

Aquests actes, aquestes converses, no s'han de celebrar solament per commemorar aquesta data; cal fer-ho més sovint: una cada mes, una cada quinze dies; quantes

més se'n facin, millor, ja que en elles, sense vacil·lacions de cap mena, pot plantejar tothom el seu criteri, per aconseguir, si és possible, que d'entre el parer de cada u, pugui forjar-se'n un de sol, ja que aquest serà més ferm, més eficaç, que no pas de diversos i esgarriats. Cal fer una gran unanimitat, ja que hem de recordar que la unió fa la força.

Sortosament, varem pactar entre els concurrents de celebrar tot sovint vetllades d'aquesta vàlua.

Es va dedicar un minut de silenci a la memòria de les víctimes que resultaren en els successos de Jaca, i d'una faiso especial pels dos Capitans afusellats, senyors Galán i García, que tan dignament comandaven les forces revolucionàries, i que tant de valor i serenitat varen tenir fins a l'hora d'aplicar-los l'última pena; demostrant a tota la humanitat el que pot un ideal quan se sent de veritat.

En parlar d'aquests grans herois, els noms dels quals passaran a la història, no tenim més que descobrir-nos i gloriejar-los, per demostrar que tenim una mica de civilitat.

En nom dels concurrents es trameté una carta de condol a llurs famílies.

ILEVA

NAVAS

Ens doi haver de denunciar la situació d'un company, mancat de salut, amb cinc fills menuts (un d'ells greument malalt), que fa temps està boicotejat per la burgesia local.

Aquest pobre home, sense feina, que no pot portar un tros de pa a casa, que va ésser expulsat de la Cooperativa "Germanor Obrera", i ha de morir en un recó, de misèria, i ha de deixar-hi morir els seus fills?

No vulgueu que ningú més que els seus companys l'ajudin en aquesta hora suprema. Ell ens necessita, i devem aplegar-nos sota la única bandera de l'humanitarisme, per a salvar-lo a ell i els seus.

Des de les columnes d'aquest valent setmanari fem una crida als companys del Centre Republicà. Una crida per ajudar a aixecar el caigut que, a mida de les nostres forces, li hem de donar la mà.

J. R. P.—Nosaltres som, neutrals en totes aquestes qüestions. Però brindem les pàgines a la raó.

M. V. (Sant Vicents de Castellet).—Els originals han de venir escrits a una sola cara. Demés, hi havia molta palla i era massa llarg.

U. C. M.—Aquest no ens acaba de fer el pes.

A. S.—Va arribar tard pel número passat. Anirà en aquest.

Imp. "La Campana", Om, 8. Barcelona.